

▶ ПАМ'ЯТЬ

ВІДСПІВАЛИ ІВАНКІВЦЮ СОЛОВ'І...

Змаліла земля українська ще на одну Людину: після важкої і тривалої хвороби відійшов у вічність відомий український історик-педагог, письменник і громадський діяч, професор, завідувач кафедри історії України Рівненського державного гуманітарного університету, академік Міжнародної кадрової академії (ЮНЕСКО) та Української академії економічної кібернетики, Заслужений працівник культури України Гайбонюк Володимир Дорوفійович.

Виходець із поважного хліборобського родоводу Іванківців Гайбонюків і Бобривів Володимир Гайбонюк успадкував у своїх генах їхню невтомну працелюбність, сердечне ставлення до людей, безмежну любов до рідної землі і залюбленість у її казкову природу, проникливий розум і наполегливість у досягненні мети. Його педагогічна стежа розпочалася від сільського вчителя, а завершилася у статусі професора університету. Він опублікував більш як 170 наукових праць на історичну, історико-краєзнавчу та історико-педагогічну тематику. Він автор 29 книг, з яких 8 – монографії, більше 15-и – підручники для вузів і науково-методичні посібники. Чотирьом книгам Володимира Гайбонюка Міністерство освіти України як найвищу оцінку їх науково-педагогічного потенціалу надало так званий «гриф міністерства», тобто офіційно від імені колеги міністерства рекомендувало їх як підручники чи навчально-методичні посібники для викладачів і студентів навчальних закладів України. Торік книжковий світ збагатилася книга Володимира Гайбонюка «Служити Вітчизні», у якій зафіксовані найпам'ятніші події і факти з життя, особисті спостереження і власні роздуми. Під час урочистих заходів з нагоди 500-ліття з часу першої датованої згадки про Млинів він подарував книгу і мені. Майже 600-сторінкове видання – це цікавий літопис нашого краю, переплетений із долею автора, його славної родини, іванківської громади. Це сторінки гірко болю і страждань, зумовлених підступним «маланчукізмом» та інтелектуальною убогістю деяких компартоточільників... Втім, не про них тепер.

А завершальні рядки книги – свого роду духовний заповіт побажання нащадкам:

«Єдине, що дуже хотілося б побажати щиро дорогому читачеві, як і своїм дітям, онукам і правнукам, щоб найближчі століття на Україну не приходила більше війна. Щоб Україну більше «не звільняли» ніякі новітні чужоземці-окупанти

(територіальні, економічні, політичні тощо) з позолоченими ізмами, союзами, блоками і голодоморами. Дуже хотілося б, щоб насправді чудових споконвічно власних природних багатств України, ще, на щастя, не сповна розпроданих і розграбованих, вільно і повноправно живив оцей сучасний поліетнічний і поліконфесійний, але чесний і працьовитий український народ. Він уже за роки своєї національно-державної незалежності набирає своїх трудових обертів і зуміє сповна навести на своїй землі лад. Нагодувати себе і сусідів хлібом і до хліба та бути щасливим, як і належить мудрим і мужнім споконвічним хліборобам-господарям.

Щиро по-українськи бажаю Вам, дорогі читачі, усім своїм співвітчизникам: будьте щасливі, живіть у мирі, злагоді, достатку, взаємній любові. Щиро Ваш із сивої давнини знаного, рідного Волинського і Таврійського, Подільського і Слобожанського, Донецького і Київського – Всеукраїнського краю.

Нехай світлий спогад про Володимира Гайбонюка закарбується на струнах серця кожного, хто його знав, поважав, хто керувався його історичними, педагогічними чи методичними настановами. Славної волинянину у синах і внуках увічнив себе, а також у Слові і Справі.

В одному із віршів Володимир Гайбонюк писав:

Я з того краю,
Де солов'ї співають,
Де куц калини за вікном,
Де щедро мальви розцвітають,
З далеких виріїв лелеки повертають
Під захист дубових хрестів.

Відтак, як і одному із шолоховських героїв, відспівали йому солов'ї, відцвіли калина і мальви. А весною лелеки повернуться в Україну з далеких країв, але їх уже не зустріне і не махне привітно рукою Великий Українець... Світла йому пам'ять...